

Поки людина не здається, вона сильніша своєї долі.

Еріх Марія Ремарк

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 43-44 (14352-14353), 30 ТРАВНЯ 2025 р. Роздрібна ціна 10 грн. 00 коп.

День Героїв

Цього дня, 23 травня, Україна вшановує пам'ять всіх Героїв, які боролися за суверенітет і незалежність нашої країни та зараз виборюють нашу свободу, територіальну цілісність і право жити у вільній, незалежній державі. Це воїни-лицарі Київської Русі, козаки часів Гетьманщини, повстанці, Українські січові стрільці, воїни армій Української Народної Республіки і Української Повстанської Армії, Антитерористичної операції/операції об'єднаних сил, Герої Небесної сотні та бійці російсько-української війни, які сьогодні тримають оборону на фронтах.

Білоцерківська громада також вшанувала пам'ять захисників України, які віддали життя за свободу і незалежність нашої держави. Центральними вулицями міста – від будівлі Білоцерківської міської ради до Української православної церкви Святого Петра Калнишевського, що в Парку Слави, відбулася хода за участю представників місцевої влади, родичів полеглих воїнів – матерів, дружин, дітей, а також побратимів загиблих.

Під час мітингу до присутніх звернувся секретар Білоцерківської міської ради Володимир Вовкотруб:

– Сьогодні ми вшановуємо пам'ять людей, наших Героїв, які віддали своє життя за незалежність, за вибір жити у вільній, демократичній, суверенній державі. Ворог постійно, підступно нас атакує. Нехтуючи всіма правилами війни, знищує і військових, і цивільне населення. Але цим він тільки об'єднує нас, і ми маємо бути сильними й непорушними. Жертовний подвиг наших

перебуває з нами, допоки ми її пам'ятаємо, тому ми зобов'язані пам'ятати подвиг наших Героїв і пронести цю пам'ять через усе життя. Слава Героям! Слава Збройним силам! Слава Україні!

Під час заходу відбулася панахида за загиблими, по завершенню якої присутні поклали квіти до портретів Героїв.

Пам'ять полеглих воїнів вшанували також покладанням квітів до їхніх могил, що на Алеї Слави кладовища в Сухому Яру.

День Героїв – це не тільки день скорботи, а й символ незламності української нації, її відваги та волі до перемоги. Україна пишається своїми Героями!

Підтримуймо нашу армію та будьмо гідними пам'яті наших полеглих захисників.

СЛАВА УКРАЇНІ!

За інф. bc-rada.gov.ua

«Боремося. Віримо. Чекаємо»

Три роки тому військовий гарнізон Маріуполя залишив завод «Азовсталь» і вийшов у полон. В Білій Церкві цю дуже непросту дату відзначили ходою «Боремося. Віримо. Чекаємо», що відбулася в рамках Всеукраїнської мирної акції «Не мовчи! Полон вбиває».

● «Азовсталь» була останнім рубежем українських військових у Маріуполі, які 86 днів тримали оборону в місті, відтягуючи на себе сили ворога. Бункери заводу стали прихистком і для цивільних. Їх доправили на підконтрольну Україні територію. А військові, які отримали наказ від командування скласти зброю задля збереження життя, потрапили в російський полон.

● 29 липня 2022 року щонайменше 50 полонених оборонців Маріуполя загинули під час теракту, який росіяни скоїли в Оленівці.

● За даними Асоціації родин захисників «Азовсталі», близько 1500 (на час до обміну «1000 на 1000») українських військових, які обороняли Маріуполь, залишалися в російському полоні. Їхні родини часто навіть не мають змоги дізнатися, в якому стані там перебувають рідні. Для них важливо, щоб у суспільстві пам'ятали про тих, хто вже три роки переживає пекло полону. Пам'ятали, що їхні родини продовжують переживати біль розлуки і перебувати в невідомості.

● Нагадаємо, що Маріуполь захищали військові 12 бригади Нацгвардії «Азов», 56 мотопіхотна й 36 бригади морської піхоти, підрозділи берегової охорони Державної прикордонної служби, поліція, тероборона і добровольці.

● А білоцерківська хода об'єднала родини не тільки захисників Маріуполя, а й усіх полонених та безвісти зниклих земляків та стала потужним заклик до суспільства не стояти осторонь, не замовчувати, а нагадувати світу про проблеми утримання українських військовополонених і доведені факти знущань над ними в російських в'язницях.

ПАМ'ЯТАЙМО! ПОЛОНЕНІ ЧЕКАЮТЬ НА СВОБОДУ. ЗНИКЛІ ПОТРЕБУЮТЬ ПРАВДИ. ЗАГИБЛІ ЗАСЛУГОВУЮТЬ НА ШАНУ.

Ні забути, ні пробачити...

Знову втрати. І знову страшний біль та несамоовита лютя беруть в лещата наші серця. Тому що далі триває війна, то тіснішими мусять бути наші ряди: у силах оборони мають знати, що тил – надійний і непорушний. Що ми будемо підтримувати наших захисників до кінця. І пам'ятати про ціну нашого життя, оплачену найкращими з українців.

17 травня перестало битися серце солдата **Олега Анатолійовича ПІДОПРИГОРИ**, якому в липні цього року мало б виповнитися 39 років... Він був курсантом навчального батальйону військової частини А 2900.

Захищаючи Україну, на полі бою героїчно загинув 30-літній солдат **Володимир Геннадійович ГРЕБЬОНКІН**, сапер інженерно-саперної роти військової частини А 2167.

Поліг воїн 19 травня під час виконання бойового завдання в районі Горіхового Покровського району на Донеччині.

Із вдячністю й скорботою схилиємо голови перед нашими захисниками. І хай жоден з них не залишиться невідомцем.

Ворог обстріляв Білоцерківську громаду

В ніч із 24 на 25 травня, в чергову тривожну ніч, коли російські терористи атакували Україну безпілотниками, крилатими ракетами та балістикою, не обійшлося, на жаль, без падіння пекельного вбивчого заліза й на території нашої громади.

Негайно на місце події виїхали спеціальні служби, а також секретар Білоцерківської міської ради Володимир Вовкотруб. Він відразу повідомив про п'ятьох постраждалих людей (серед яких двоє дітей) та заповнив, що вся необхідна допомога їм надається.

Вже під завершення дня він детально розповів про наслідки ворожої атаки на нашу громаду. За його інформацією, пошкоджень зазнав 51 будинок (2 зруйновано та 2 частково зруйновано); 9 будівель потребують додаткового експертного обстеження. Кількість постраждалих зросла до 6 осіб, з них 2 – діти (2011 та 2015 року народження).

Нагадаємо. В разі виявлення пошкоджень житлових будинків внаслідок повітряної атаки, щоб зафіксувати руйнування, варто звертатися в центр оперативного реагування департаменту житлово-комунального господарства за телефонами:

067-310-77-55;

099-310-77-55;

063-310-77-55.

Людина з великої літери

Якщо ви зустрінете немолодого чоловіка, який іде, не поспішаючи, з вулиці Курсової зі спокійною приємною посмішкою на обличчі, з рівною спиною (роки життя не зігнули цього щирого українця), бо ж завжди виконує високу місію: нести людям українську культуру в музиці, поезії та прозі, то будьте впевнені – це йде АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ КУЛЬЧИЦЬКИЙ, аби вкотре зустрітися зі своїми шанувальниками й поціновувачами його творчості.

В бібліотеці-філії № 4

познайомитися з багатьма відомими на той час співаками, що нині вважає за щастя (приміром, побувати на кількох концертах К. Шульженко).

Теперішній реорганізований заслужений ансамбль пісні і танцю Збройних сил України має в своєму репертуарі й пісні А. Кульчицького: «Білоцерківщина – мій отчий край», «Пісня про 72 механізовану бригаду», «Дума про землю».

Мабуть, від народження душа і серце Анатолія Івановича сприймали пісню по-особливому чутливо. Його твори напоєні народним духом. Милі, ніжні, задушевні. Як і сам Анатолій Іванович. Їм притаманні щирі, непідробні ліризми та мелодійність.

Він – почесний громадянин Білої Церкви, Білоцерківського району та міста Вишгорода, член Золотого фонду міста, лауреат багатьох літературно-мистецьких премій, автор більше 600 пісень, 7-ми вокальних циклів, близько 20-ти книг. Це його перу належать гімн Білоцерківщини, міст Тетієва й Вишгорода, героїчної 72 ОМБР, спортивний гімн Білої Церкви, гімн Білоцерківського територіального центру з надання соціальних послуг ім. Петра Навотні, багатьох сіл Білоцерківського району, низки міських та районних навчальних закладів.

Він – талановитий поет і композитор, заслужений працівник культури України, член президії УФК, справжній патріот і подвижник культури, якій присвятив майже 70 років свого життя. А життя було не зовсім легке, хоча цікаве, насичене.

Втративши маму в три роки, вдвох зі старшим братиком хлопчики перейшли під опіку бабусі. Тато Іван Захарович був політпрацівником. Після війни він одружився вдруге – із вчителькою Оленою Маркіянівною, яка також мала двох дітей. Мачуху Анатолій Іванович згадує як жінку, тепла якої вистачало на всіх чотирьох дітей.

Часто велика сім'я змінювала місце проживання: переїздила відповідно до направлення батька. Тож Анатолію Івановичу довелося навчатися в п'ятих школах. Хлопчиком він був здібним та наполегливим і закінчив 10 класів зі срібною медаллю. А після здобуття професії в Київському культпросвіттехнікумі працював у Миронівці завідувачем клубу, де повною мірою міг реалізувати й розвивати свої таланти. Писати ж вірші розпочав ще в школі. Згодом закінчив факультет журналістики Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка. Як і годиться, молодого хлопця мобілізували до армії. Там життя молодого солдата також було пов'язане з піснями. За короткий період завдяки його здібностям і таланту почав діяти солдатський хор, чоловічий квартет, інструментальний ансамбль. І, звичайно, він писав пісні, які виконував і сам, і з колективом.

А далі все пішло, як по нотах у доброго композитора. Запросили в ансамбль пісні й танцю Київського військового округу. Як каже сам Анатолій Іванович, це було таке щастя, що словами не передати. Не їдав, а летів на крилах до столиці. Тут почалося справжнє життя, про яке і мріяти годі. Він познайомився і спілкувався з багатьма видатними творчими людьми, в тому числі з П. Вірським, який працював тут балетмейстером, з В. Мизніковим, народним артистом України, видатним піаністом і композитором. Той з великою симпатією ставився до творчості обдарованого солдата й запрошував його до співпраці. Так з'явилися пісні В. Мизнікова на вірші А. Кульчицького, які постійно виконував ансамбль. Завдяки активній концертній діяльності колективу Анатолій Іванович побував у країнах Європи, часто брав участь в урядових концертах. Мав нагоду

А. Кульчицький та А. Мар'янська на гостинах у Терцентрі (директор – І. Дога)

Анатолій Іванович Кульчицький – професіонал, який зміг вистояти і в своїй особі зберегти честь та гідність нашої національної естради, ми знаємо його як нездоланного оптиміста, який твердо вірить у світле майбутнє України, по-людськи подільчивого й водночас із крицевою принциповістю на раз і назавжди обраній дорозі. На жаль, таких людей не часто зустрінеш у наш час, як і авторів, які б стільки пісень та віршів присвятили місту (їх не менше 60!), яке стало для Анатолія Івановича рідним назавжди. А як багато пісень ми співаємо й не знаємо, що це твори А. Кульчицького!

Море ніжності й тепла автор вклав у вірші, присвячені коханій дружині Олені Василівні. Завжди з неймовірною теплою розповідає в своїх спогадах про видатних постатей, з якими був знайомий. Щоб перерахувати їх усіх, не вистачить і чотирьох сторінок нашої улюбленої газети! Але він їх усіх пам'ятає! Читаєш його «Негаснучі свічі» або «Це було недавно, це було давно» і здається, що кожному людину, про яку пише автор, ти добре знаєш. А краса нашої України й душа українця, описані в його віршах і піснях, допоможуть побачити те, на що ви ніколи не звертали увагу, вважаючи звичайним.

Я раджу кожному, хто читає цей матеріал, ознайомитися з творчістю А.І. Кульчицького в наших бібліотеках, і впевнена, що це дасть можливість збагатитися духовно і стати на рівень добрими.

Будучи дуже скромною людиною, Анатолій Іванович все ж усвідомлює, що його праця, його талант потрібні людям і що його пісня робить ріднішими, окриленіми тисячі душ. Надіюся, що не один ще його твір побачить світ.

Я дякую Богу і долі за знайомство з такою людиною, що відбулося більш як пів століття тому. З його геніальністю, знаменитістю, рангами й заслугами Анатолій Іванович залишається скромним, ввічливим, інтелігентним, добрим, з прекрасним почуттям гумору – завжди людиною з великої літери.

Антоніна МАР'ЯНСЬКА

19 травня в бібліотеці-філії № 5 відбулася надзвичайно цікава подія – зустріч з письменницею ЛЮДМИЛОЮ ОХРИМЕНКО, яка завітала до нашого міста з незламного міста Харкова.

Коли біль стає спільним, а надія – видимою

Якщо дуже коротко, то про неї можна розповісти так. Людмила Леонідівна Охрименко – кримчанка, має три освіти, дві – з відзнакою. Писати почала ще в дитинстві, але вважала свою творчість аматорством. Тим часом займалася бізнесом. Багато років пропрацювала на державній службі.

Людмила Охрименко (в центрі) та Тетяна Теплюк (в камуфляжі) з нашими бібліотекарями на форумі у Львові.

З 2014 року веде волонтерську діяльність. До 2017-го їздила на передову, а потім почала писати книжки про війну. Прибуток від їхнього продажу віддає на допомогу фронту.

Невиправна оптимістка, яка вважає, що дива трапляються там, де їх ретельно і наполегливо створюють працюючі люди!

Це вже не перша зустріч з авторкою в стінах нашої бібліотеки. В 2023 році відбулася презентація її дуже потужної книги про долю українського офіцера, який пройшов застінки російських катівень і вижив, маючи незламний дух та віру в життя.

Цього разу пані Людмила знайомила білоцерківців з новою книжкою – «Хрещена», про українську жінку-медиківку 12-ї бригади спеціального призначення МВС України «Азов», Тетяну Теплюк. Жінку вже досить поважного віку, яка пройшла Афганістан, має високий фах операційної медичної сестри, і з перших днів повномасштабної війни намагається потрапити у військо. Бо розуміє, що її досвід стане в нагоді та врятує багато життів.

Презентація книги «Хрещена» була зануренням в реальність, яка болить. Виставкова зала бібліотеки, де відбувалася

зустріч, була переповнена, і кожне слово знаходило відгук. Адже «Хрещена» – не вигадана історія, а позивний! Це справжня, сповнена болю й незламності історія

Тетяни Теплюк, медицині «Азова», яка пройшла чогорез пекло полону і змогла повернутися до життя.

Було стільки емоцій, дуже широко та відверто! Всі пережили момент, коли біль став спільним, а надія – видимою.

Це книга про любов до української землі, про пам'ять свого роду, про мужність і героїзм, відчай і біль! Ця книга про звичайних українських жінок, які, попри все, зберігають у своїй душі людяність, справжню силу та віру.

Дякуємо пані Людмилі за зустріч, за книги і за ту громадянську позицію, якою наповнені її твори.

Дякуємо кожному присутньому, що були поруч, що розділили ці емоції. Ваша присутність і ваша реакція – найкраще підтвердження того, наскільки такі зустрічі потрібні. Вони нагадують нам про ціну свободи і незламність українського духу.

Ходить до бібліотеки № 5 і занурюється в читання книг Людмили Охрименко, бо вони того варті!

Майя БОЖЕНКО

Щодня чекає вісточку від сина

Серед нових підопічних відділення соціальної допомоги вдома КУ БМР «Територіальний центр надання соціальних послуг ім. Петра Новотні» є особлива жінка. Це Марія Панасівна Голуб – мама захисника України, яка щодня чекає звістку від сина, котрий боронить нашу країну на Запорізькому напрямку.

Її молодший син, Олександр Голуб, ще з перших днів повномасштабної війни вступив до лав Збройних сил України. Без вагань він став на захист Батьківщини, мужньо виконує бойові завдання і день за днем наближає нашу спільну перемогу.

Та біль Марії Панасівни глибший, ніж просто материнська тривога. У неї був ще один син – Сергій, який ще 2014 року пішов захищати рідну землю, ставши учасником АТО. І коли в 2022 році розпочалося повномасштабне вторгнення, він знову пішов добровольцем. На жаль, війна забрала його не кулею, а через серцевий напад. Величезне психологічне та фізичне навантаження, пережиті бої, втрати побратимів... Серце не витримало.

Сум, постійне переживання за сина, біль втрати – усе це не могло не позначитися на здоров'ї пані Марії. Тож вона звернулася до нашого центру по допомогу. І вже з першого дня поряд із нею – чуйна, уважна соціальна робітниця Лариса Вікторівна Касьяненко. Вона не тільки допомагає у побуті, а й щодня дарує щирі слова підтримки, тепло та турботу.

Дуже радіємо, що Марія Панасівна тепер не одна. Її син Олександр знає:

мама в надійних руках. Вона завжди має все необхідне для життя і навіть більше – добрі серця поряд.

Колектив КУ БМР «Територіальний центр надання соціальних послуг ім. Петра Новотні» дякує мамі, яка виховала двох достойних синів-патріотів, та всім нашим захисникам за їхню мужність і силу. Бажаємо якнайшвидшого завершення цієї страшної війни. І головне – повернення кожного з них додому. Живими. Неушкодженими. До своїх мам, дружин, дітей.

За інф. Терцентру

Байкерфест «Дорога до перемоги 2025»

16-18 травня в Білій Церкві вже не вперше відбувся байкерський фестиваль «Дорога до перемоги», який об'єднав прихильників цього руху з різних куточків України. Цього року благодійний захід був організований на підтримку медичного батальйону «Госпітальєри» та 32-ї ОМБР. Організаторами стали ГО «Об'єднаний байкерський фронт» і Громадська організація учасників бойових дій Білої Церкви.

Байкерська родина в Україні об'єднує величезну кількість захоплених духом свободи та руху людей – різних за віком та родом занять. Для багатьох учасників та глядачів навіть дощова погода не стала перешкодою.

Успіх заходу завжди залежить від правильної організації та безпеки: перед заїздом Павло Дибя, голова ВГО «Українська Служба Порятунку», озвучив учасникам правила безпеки руху містом. Варто наголосити, що вже рік, як така служба порятунку була офіційно організована і в

Білій Церкві. За словами Юрія Яценка, командира білоцерківського підрозділу ВГО УСП, під час патрулювання часто надається допомога на дорогах, а також періодично проводяться лекції та пояснення різним групам населення про ПДР та особливості руху транспорту.

Перед заїздом по локаціях фестивалю фрістайлери продемонстрували трюки та маневри на мотоциклах, яким із захватом аплодували глядачі. Серед учасників – військовий із позивним «Дзен», який на кілька днів приїхав до Білої Церкви спеціально на заїзд байків. Він зізнався, що хоча й вважає себе новачком у цьому потужному байкерському русі, втім, наразі має за честь доєднатися до когорти сильних духом людей, до рядів яких входять діючі військовослужбовці ЗСУ та волонтери.

Незважаючи на дощову погоду, пробіг автомотоколонни по Білій Церкві відбувся, було покладено квіти до Алеї загиблих героїв та пам'ятника загиблим байкерам. Під час урочистого відкриття гостей фестивалю яскраво привітав ансамбль красунь-

барабанщиць Білоцерківського коледжу сервісу та дизайну. На різних локаціях були проведені цікаві активності, організовано фотозони, демонстрацію різних видів дронів та їхніх маневрів, змагання зі страйкболу. Свою майстерність у показовому двобої продемонстрували представники клубу СБ «Panzer»: бажаючи могли потримати в руках зброю чи зробити пам'ятні фото з лицарями в обладунках.

Протягом фестивальної програми виступили гурти «Двобій», «Чумацький шлях», «Draft», «Loiku», а також оркестр Державної прикордонної служби. Як зазначили організатори, під час фесту відбувся розіграш мотоцикла Yamaha Fazer 600. Благодійний мотофестиваль, популяризуючи волонтерський рух, зібрав кошти на підтримку воїнів ЗСУ.

Наталія ВЕРЕСНЕВА

Присвята Блаженній Єлизаветі Чацькій

Святова недільна Меса, що відбулася 25 травня в костелі Св. Іоана Хрестителя, була присвячена нашій славіній землячці – засновниці Згромадження Сестер Францисканок Службниць Хреста – Блаженній Єлизаветі Чацькій. Її організував і проводив настоятель Білоцерківської римсько-католицької парафії о. Марек. До участі у визначному духовному святі були запрошені: о. Владислав з представництва єпископської курії м. Києва, о. Тарас з Житомира, о. Іван – представник Білоцерківської єпархії Православної церкви України, а також сестри францисканки службниць Хреста з Житомира. Під час Меси відбулася її пряма трансляція на Радіо Марія завдяки сестрі Люції і волонтерці пані Валентині.

Священники, які виступали, розповідали про мужність і сподвижницьку діяльність Єлизавети Рози Чацької – молодшої дівчини зі шляхетної і багатодітної родини, яка в двадцять два роки втратила зір в результаті нещасного випадку. І з того часу вона вирішила все своє життя присвятити Господу і таким само обездоленим людям. А тому не лише покійно сприйняла це випробування, а знайшла в собі стільки сили, а в своєму серці стільки милосердя, що стала їхньою духовною Матір'ю, сестрою і наставницею. Адже під її керівництвом було побудоване містечко Ляски, що в Польщі, де всі незрячі мали затишний притулок, а також могли навча-

тися в спеціальних школах, працювати в майстернях і розвивати свої здібності.

Під час Меси прихожани на колінах молилися перед заквітчаним портретом Блаженної Єлизавети. Просили в неї захисту від страшної кровопролитної війни, захисту для наших героїчних воїнів, які щодня ризикують життям заради нашої Перемоги і миру.

Молитви лунали під урочисті звуки органа, на якому натхненно акомпанувала заслужена артистка України Тетяна Орлова. На честь свята духовні пісні у супроводі фортепіано прихожанам храму подарували учні школи мистецтв № 5 ім. Сергія Томащука і школи мистецтв № 1 ім. Юрія Павленка.

Незважаючи на минулу тривожну ніч і похмуру дощову погоду, молитви проясняли серця вірян і ще більше зміцнювали вірою в очікувану Перемогу.

Таїна БРАТЧЕНКО

Світлина **Вадима СЛОМЧИНСЬКОГО**

Втрачене посвідчення дитини з багатодітної родини, видане на ім'я **Липова Анна Вадимівна, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ.**

ВВАЖАТИ СКАСОВАНИМ оголошення «Втрачене посвідчення особи з інвалідністю внаслідок війни, видане на ім'я **Булигін Анатолій Анатолійович, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ**», опубліковане в «ГД» 11 квітня 2025 року.

Приватні об'яви

ПРОДАЮ

✓ Земельну ділянку 14,5 сотки на околиці с. Шкарівки під забудову та ведення домашнього господарства. Ціна договірною. Тел. 067-425-96-61.

✓ Пральну машину «Агат», 2 тис. грн. Тел.: 6-88-86, 068-28-72-838.

✓ Апарат для приготування картоплі фрі; холодильник «Морозко 3м», новий, об'єм 30 дм³, ціни

договірні; віконні блоки, пофарбовані, зашклені, 1,30 x 1,40 –

4 шт., 1,40 x 1,60 – 2 шт., 800 грн кожний; фотозбільшувач, укомплектований, 12 найменувань, 400 грн; балії – велика і мала, виварку; автогенний апарат; шланги 20 м; два редуктори + різак-горілка; шведську стінку-драбину (спортивна); секції паркану, в кожній 20 штахетин, дубовий, фігурний, 20 секцій. Ціни договірні. Тел.: 098-59-35-999.

✓ Погріб 2х3х2,5 м, окремих, у дворі по вул. О. Гончара, 8. Тел.: 096-95-444-69.

✓ Комплект постільної білизни полуторний, 100% бавовна. Тел.: 097-550-40-89.

✓ Швейну машинку нову, з тумбочкою, електрична. Тел.: 097-550-40-89.

✓ Масажне ліжко «Серагем», електро-грілку «Серагем» (довжина 1,5 м). Тел.: 098-599-85-52 (Людмила Василівна).

✓ Фаркоп до автомобіля «Жигулі». Тел.: 098-10-255-08.

Незгасний вогник доброти та милосердя Товариству інвалідів «Фенікс» – 35 років!

Під час урочистого заходу з цієї нагоди голова БМТІ «Фенікс» Ніна Карпович, яка очолює організацію з 2008 року, розповіла історію створення товариства, відмітивши, що сьогодні організація об'єднує понад 1100 осіб з інвалідністю різних нозологій:

– В центрі нашої уваги – вирішення питань безбар'єрності, створення та підтримки програм для покращення життя людей з інвалідністю. Вдячна місцевій владі Білої Церкви, а особливо секретарю міської ради Володимирі Вовкотруб, який є головою Ради безбар'єрності Білоцерківської міської ради, першому заступнику міського голови Інні Новогребельській за постійну підтримку та сприяння у вирішенні різних нагальних питань як організації, так і її представників.

Звертаючись до присутніх, секретар міської ради Володимир Вовкотруб зауважив, що в нашій громаді працює понад 80 громадських організацій, «Фенікс» – одна з найдієвіших:

– Приємно, що люди, які мають певні фізичні особливості, на своєму прикладі доводять, що ніколи не потрібно зупинятися, що життя триває навіть тоді, коли в тебе проблеми. Ваша організація бере дуже активну участь у житті нашої громади. Ви є рушієм змін, пов'язаних із забезпеченням доступності в місті та громаді й допомагаєте владі ухвалювати відповідні рішення. Дякую, що ви дружні й маєте чим пишатися, а ми як місцева влада будемо підтримувати ці починання!

Володимир Вовкотруб вручив низку нагород активним членам товариства. Нагрудний знак «Відзнака міського голови» отримали Тамара Хриптівська та Володимир Думанський. Подякою Білоцерківської міської ради та її виконавчого комітету були відзначені 10 представників об'єднання.

Слова вітань та символічний подарунок іменинникам адресувала очільниця Київської обласної організації ВО «СОІУ» Любов Онопрієнко, яка також вручила

низку Почесних грамот та відзнак від Всеукраїнської організації «Союз осіб з інвалідністю України».

Подяки та символічні статуетки у вигляді золотого серця від «Фенікса» були вручені та передані постійним друзям товариства – депутатам БМР, приватним підприємцям, представникам різних організацій – на знак вдячності за постійну допомогу, чуйність, милосердя та підтримку людей з інвалідністю. Подяки від товариства вручили і його членам.

Та, мабуть, найголовніше, що річниця «Фенікса» стала доброю нагодою, щоб зустрітися разом у теплій атмосфері, поспілкуватися та з користю провести час.

Тож бажаємо Білоцерківському міському товариству інвалідів «Фенікс» жити й працювати ще багато-багато років і, як тій міфічній пташці, на честь якої названо товариство, завжди відроджуватися й крокувати вперед, даруючи тепло та світло свого серця всім, хто цього потребує.

За інф. **bc-rada.gov.ua**

**ПОТРІБЕН
БУХГАЛТЕР-КАСИР
(виробництво).
Тел.: 067-992-12-84.**

**НАТЯЖНІ СТЕЛІ
Замір безкоштовний
Монтаж – один день.
Гарантія – 15 років.
068-155-8-122**

Щорічно у третій четвер травня українці та друзі України в усьому світі відзначають День вишиванки.

У рідному краї цвітуть вишиванки

▲ 3 нагоди свята у бібліотеці-філії № 2 відбувся День інформації «Вишиваємо Перемогу!». На годину народознавства «Вишиванка – душа українського народу» фахівчині книгозбірні запросили членів клубу «Любисток».

▲ Завідувачка книгозбірні Світлана Линник зауважила, що День вишиванки є самодостатнім святом. Як показує досвід, люди цього дня мають піднесений настрій, адже в стародавньому одязі закладовано багато символів сили, добробуту, краси й оберегів.

▲ Члени клубу принесли у книгозбірню вишиті сорочки, що зберігаються в їхніх родини як реліквії, – з любов'ю передані від бабусь, прабабусь, рідних. Кожна сорочка, оздоблена візерунками з регіональними особливостями, мала свою історію: весільну, святкову або буденну.

▲ Не менш цікавими були світлини рідних у старовинному українському вбранні, які учасники з гордістю демонстрували присутнім. А шире виконання українських пісень про вишиванку створило теплу атмосферу в книгозбірні.

▲ У бібліотеці була оформлена яскрава та змістовна виставка-інсталяція «Любов'ю створена краса», яка стала справжньою окрасою читачкої зали. У центрі експозиції – вишиті сорочки, рушники, скатертини та серветки з приватних колекцій читачів і працівниць бібліотеки. Кожен виріб сповнений любові. Поруч були представлені книги та періодичні видання про українське народне вбрання, традиції вишивки у різних регіонах України.

▲ Для третьокласників Білоцерківської гімназії-початкової школи № 13 працівниці бібліотеки-філії № 2

підготували етногодину «У рідному краї цвітуть вишиванки».

▲ Бібліотекарка Олена Буяненко представила презентацію «Орнаменти української народної вишивки», з якої діти дізналися про різновиди орнаментів, особливості візерунків у різних регіонах України та про символіку кольорів, які традиційно використовуються при створенні вишиванок.

▲ Діти активно брали участь у грі «Розшифруй прислів'я», розгадували інтерактивний філворд «Що символізує вишиванка», відгадували загадки. Зворушливо декламували вірші про вишиванку – широ та натхненно.

▲ Велику зацікавленість у маленьких читайликів викликали барвисті пазли «Вишивана моя Україна». Діти складали карту України, оздоблену орнаментами вишивки, які притаманні кожному регіону.

▲ Також для читачів книгозбірні був організований яскравий флешмоб, який став справжнім святом українського духу, краси й національної самобутності. Бібліотекарки та читачі вбралися цього дня у вишиванки, демонструючи, що любов до рідної культури живе в кожному серці.

▲ Простір книгозбірні перетворився на яскраву та колоритну фотозону, де всі охочі мали можливість зробити світліну в традиційному українському вбранні.

▲ Флешмоб не тільки подарував гарний настрій, а й нагадав усім: вишиванка – це не просто одяг, а жива нитка пам'яті, любові та сили нашого народу.

▲ Нехай нас усіх оберігає вишиванка! Сьогодні кожен українець, одягнувши вишиванку, показує єдність, незламність і красу українського народу.

Ірина ТУПЧІЙ

ПЕЧЕРСЬКІ СВЯТІ

Перший лікар Київської Русі

■ Києво-Печерська лавра – один з перших монастирів християнської Русі-України, унікальна пам'ятка архітектурної та історично-культурної спадщини. З'явившись у середині XI століття, швидко стала на українських землях відомим духовним, політичним і науково-культурним центром. Тут жили і працювали знамениті літописці, іконописці, архітектори, філософи. В XI ст. тут уже існувала перша у Київській Русі лікарня.

■ Одним з найвідоміших фахівців і основоположників у галузі новонародженої медицини, а не знахарства, був святий Агапіт Печерський. Уже дев'ять століть лежать у ближніх печерах лаври мощі святого, який був засновником першої терапевтичної школи у Київській Русі-Україні. Агапіт прийшов до монастиря одним з перших. Його ім'я в перекладі з грецької означає «божественна любов». Зціляв молитвою та зіллям, яке сам готував. За свою працю грошей не брав ніколи і ні від кого. В Патерику написано, що він приходив

до хворих без виклику.

■ В ті часи у Києві жив відомий лікар-вірменин. Проте він був скоріше алхіміком, бо виготовляв отруйні речовини й пробував ними лікувати. Вірменин міг назвати день і час, коли хворий помре. Одному чоловікові напроорокував смерть за вісім днів, але Агапіт врятував його цілющим зіллям. Юнак виявився першим боярином великого князя Всеволода Ярославовича. Тож, врятувавши його, Агапіт зажив честі у князівському дворі, але разом із тим отримав найзапеклішого ворога – лікаря-вірменина. Щоб помститися Агапіту, він надіслав йому отруту, але той залишився живим.

■ Одного разу захворів Володимир Мономах. Покликали до нього вірменина. Довго він борювався з хворобою князя, але подолати її так і не зміг. Тоді помираючий Володимир шле у Київ за Агапітом. За допомогою зілля, яке передав посланцеві монах-лікар, здоров'я повернулося до князя. Коли ж князь видужав і прибув до

монастиря, аби подякувати, Агапіт сховався. Дари, залишені від князя, роздав жебракам, а прислані речі наказав віднести до монастирської лікарні.

■ Якось захворів і сам старець Агапіт, лікар-вірменин навідав його і сказав, що той помре через три дні. А якщо його слова не справдяться, то пообіцяв служити Богові у чернецтві. Після цієї розмови Агапіт прожив ще три місяці. Вірменин на вернувся у православ'я, неустанно молився й служив ченцем у Печерському монастирі.

■ Відтоді минуло 1000 років, але і сьогодні до святого моляться ті, хто потребує зцілення душі й тіла.

Підготував
Микола ОТИЧЕНКО

Особливі вітання особливим сім'ям

3 нагоди Міжнародного дня сім'ї, який у світі щороку відзначається 15 травня, заступник міського голови Катерина Возненко спільно з представниками Білоцерківського міського центру соціальних служб завітали до прийомних сімей, дитячих будинків сімейного типу і патронатних вихователів зі щирими, теплими словами привітань, подарунками та солодощами, що додали святкового настрою.

Під час невимуженого спілкування батьки й діти відверто розповіли гостям про свої здобутки та труднощі, поділилися планами й поставили важливі запитання.

Нині в нашій громаді функціонують 4 дитячі будинки сімейного типу та 3 прийомні сім'ї, в яких виховують 38 дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, віком від 2 до 18 років. Прийомні сім'ї та дитячі будинки сімейного типу перебувають під постійним

початку року в 3 сім'ях патронатних вихователів нашого міста таку послугу отримали 12 дітей.

Повну інформацію з питань створення і функціонування прийомних сімей, дитячих будинків сімейного типу і

сімей патронатних вихователів можна отримати в Білоцерківському міському центрі соціальних служб за адресою: бульв. Олександрійський, 113, тел. 067-365-05-25, та в службі у справах дітей за адресою: вул. Павла Скоропадського, 8, тел. 097-028-20-69.

За інф. bc-rada.gov.ua

ОВЕН. Цього тижня будете енергійні й ініціативні. На роботі – шанс проявити себе. Можливі нові знайомства. З фінансами стабільно.

ТЕЛЕЦЬ. Можуть турбувати питання самореалізації та цінностей. В любовній сфері – щирі розмови та вирішення старих конфліктів. Обережно з ризикованими інвестиціями.

БЛИЗНЮКИ. Зірки на вашому боці! Ви – у центрі уваги, легко заводите нові знайомства і відчуваєте себе впевнено. Ідеальний час для старту проектів. Любовна сфера радує приємними несподіванками.

РАК. Можливі спогади з минулого, які надихнуть на зміни. Професійна сфера вимагає уважності. Сімейні стосунки потішають теплом і підтримкою.

ЛЕВ. Нові знайомства, ідеї та пропозиції можуть змінити ваш курс. У роботі – підтримка однодумців, у коханні – період романтики. Вихідні – гарний час для подорожей.

ДІВА. Робота принесе плоди, особливо якщо не відволікатися на дрібниці. У любові – стабільність. Здоров'я потребує уваги: уникайте перевантаження.

ТЕРЕЗИ. Відносини з оточенням поліпшаться, можливі нові партнерства або приємні несподіванки в особистому житті. Приймайте компліменти та допомогу – це не слабкість, а баланс.

СКОРПІОН. Інтуїція на максимумі. Не бійтеся ухвалювати рішення. Робота може вимагати розв'язання конфліктів, але результат буде на вашу користь.

СТРІЛЕЦЬ. Добре вдається все, що пов'язане з навчанням, подорожами чи новими ідеями. В любові – драйв і флірт. Але важливо не забувати про відповідальність у фінансових справах.

КОЗЕРІГ. Можуть виникнути завдання, які потребуватимуть терпіння. Зусилля не будуть марними – вже до кінця тижня побачите результати. У коханні – чесність понад усе.

ВОДОЛІЙ. Ви – генератор ідей та центр уваги. Особливо вдалими будуть командні проекти й соціальні ініціативи. У відносинах – цікаві знайомства.

РИБИ. Тиждень емоційної чутливості. В професійній сфері можливі цікаві перспективи. У любові – тепло, підтримка, душевні розмови.

Гороскоп
2 – 8 червня

Сайт Sinoptik. ua		П'ятниця, 30.05			Субота, 31.05			Неділя, 1.06			Понеділок, 2.06			Вівторок, 3.06			Середа, 4.06			Четвер, 5.06	
		ніч день	+14 +17		ніч день	+12 +18		ніч день	+12 +16		ніч день	+11 +19		ніч день	+14 +22		ніч день	+16 +23		ніч день	+16 +22

Ади поведсти людеї за собою, ніди за ними. (Лао Цзи)

Засновник:
ПП "Редакція газети
"Громадська думка"
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02, (097) 355-12-50.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ "Білоцерківдрук",
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 043348510000000026003174658
в АТ ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МІЖНАРОДНИЙ
БАНК
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія KI № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.